

Darrere de les flames

«Hi ha qui viu molt més còmode atiant el foc des de la inacció política que en desactivar de forma real els detonants»

En l'època de l'espectacularització i dels eslògans més que dels arguments, correm el risc de simplificar allò que en, realitat, és molt més complex. I hi haurà qui ho faci per tancar les qüestions de fons, i d'altres perquè, al final, la indústria de l'audiovisual és carronyaire de l'audiència. O potser per ambdues coses. Un cop més, assistim a una inflació d'imatges de barricades i a debats superficials que ho redueixen tot a "violència". Com si no hi hagués darrere un substrat, un caldo de cultiu, que encén aquestes flames. Com si, tot d'una, de forma espontània, es produís una insurrecció del no res.

Denota una anomalia de gran calibre quan el focus se centra més en els contenidors que en l'espurna que fa que milers de persones surtin al carrer a protestar i que, la gran majoria, ho faci pacíficament. I el problema és encara més gran quan la difusió mediàtica i el discurs polític se situa només en la minoria que s'enfronta a l'actuació policial i es centra en fiscalitzar més la conducta del manifestant que no pas la de qui té el monopoli institucional de la violència sota el precepte de mantenir l'ordre públic.

Hi ha qui posa tots els esforços en oblidar que les protestes les ha desencadenat el fet insòlit que un raper hagi estat empresonat. Que des de fa anys s'està produint una regressió en drets com el de la llibertat d'expressió i de manifestació, així com una interpretació laxa i maniquea de les acusacions per terrorisme contra moviments dissidents de l'*statu quo*. No és només el cas Hasél, és el paradigma que representa. Resulta una paradoxa que aquesta tendència hagi anat a l'alça quan, precisament, ja no hi ha una organització terrorista a l'Estat. De fet, les reformes del codi penal del 2015 i l'aprovació de la llei de seguretat ciutadana -llei mordassa- han agreujat aquest deteriorament democràtic que ara esclata a les mans d'una coalició de govern a la Moncloa amb diagnòsics antagònics.

El compromís de derogar la llei mordassa és una gran assignatura pendent del PSOE i de Podem. Però la curta memòria col·lectiva -de vegades interessada des d'alguns partits- oblidava que també els socialistes van ser participants de la mà del PP de la reforma penal dels delictes per terrorisme que ha portat a què activistes hagin estat acusats de terrorisme per haver participat de protestes i tallar carreteres. Ara, els de Pedro Sánchez s'aferren a una reforma dels delictes que afecten la llibertat d'expressió, però serà clau saber si estan disposats a desfer el canvi penal que ells mateixos van contribuir a consensuar i aprovar fa només sis anys amb Mariano Rajoy a la Moncloa.

Hi ha qui es posa les mans al cap escandalitzat per les lletres de Hasél mentre minoritza la lesió que tot aquest paquet legislatiu suposa per a qualsevol Estat amb vocació d'actuar democràticament. L'atenció superficial es pot centrar en tuits i lletres o contenidors, però això no servirà per afrontar què hi ha darrere de les flames. Per què milers de persones surten al carrer malgrat que potser no comparteixen com verbalitza un determinat raper la seva protesta o per què hi ha joves i no tan joves disposats a avalar en nom de l'autodefensa accions violentes. Precisament, comprendre el fons del conflicte implica un anàlisi profund per conèixer exactament de què es defensen i per què ho fan així.

Només la política pot frenar que el carrer sigui un ring de boxa on es dirimeixi allò que els mandataris no resolen. Hi ha uns ciutadans que reclamen respostes després de constatar que res canvia als quals no se'ls pot demanar una paciència infinita o tractar directament com a estúpids vestint de normalitat democràtica múltiples situacions que erosionen les seves condicions vitals i personals. Les protestes d'aquests darrers dies, que ens remunten

inevitablement a les de la postsentència de l'1-O de l'any 2019, posen en evidència la inacció política i, també, un model de seguretat que falla quan massa sovint acaba sent part del perill públic.

Podem quedar-nos mirant estupefactes l'alçada i l'espectacularitat de les flames o bé anar a buscar l'espurna que les provoquen, però hi ha qui viu molt més còmode atiant el foc des de la inacció política i erigint-se en salvadors dels contenidors que en desactivar de forma real els detonants.